

І довго пекло знищеним шаліло,
І довго ще вило роззвіріне, —
В кінці замовкло—а над землею цілов
Впало спокою урочисте тхнення.

Огні згашені, і тільки дим синій,
Острій, гризучий збира ся в облоки,
На покритій руїнами низині,
Грубні й пустійші вертають змроки.

Хороводами пливуть веселими,
З тріумфом взнесені опускають щити
І урочисто сідають на землі,
І знов в темностях зістав сьвіт вповитий.

С'ред гір вкритих сьніговими пухами
На прямім, недоступнім скали щиті,
Стогнав засуджений,—скутий ланцюхами
А з него вільно утікало жите.

І чув, що конать буде так крізь віки,
І нігди, нігди не зникнуть мучарні,
Що нігди смерть му не замкне повіки
І до зимного лона не пригорне.